

Η ΖΩΗ ΜΟΥ ΣΤΟ ΜΕΡΟΣ ΠΟΥ ΞΕΧΑΣΕ ΚΙ Ο
ΙΔΙΟΣ Ο ΘΕΟΣ, ΚΑΜΠΟΣΑ ΑΝΑΠΟΔΑ ΟΝΟΜΑΤΑ
ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΡΤΥΡΙΚΑ «ΠΛΗΡΩΝΕΤΕ»

Τα Ζευγαράκια βρίσκονται τέρμα Θεού γωνία στην οδό Μέρ-
τυρ. Όλα τα μέρη όπου αξίζει έστω και λίγο τον κόπο να πη-
γαίνει κανείς είναι στο άλλο τέρμα. Για να είμαι τελείως ειλι-
κρινής, βέβαια, ούτε εκεί συμβαίνει και τίποτα το συνταρακτι-
κό, αλλά τουλάχιστον υπάρχει η UneeQ Boutique που που-
λάει διάφορα κουλ αξεσουάρ και ψεύτικα τατουάζ και τέτοια,
καθώς και το Καφέ Ντράγκον που πάμε καμιά φορά με την
Πίπι για μπλα μπλα, παρέα με ένα διπλό μοκασίνο με σοκο-
λάτα (με έξτρα σαντιγί και τρούφα). Έχει επίσης το δημοτι-
κό κήπο που μόνο με κήπο δε μοιάζει και είναι ουσιαστικά η
νησίδα στη μέση μιας μεγάλης διασταύρωσης. Ο δήμος είπε
να την αξιοποιήσει φυτεύοντας κάτι λουλουδάκια και βάζο-
ντας ένα δυο παγκάκια για να μπορούν οι περαστικοί και οι
κουρασμένοι καταναλωτές να ξεποστάσουν λίγο, θαυμάζο-
ντας τα διερχόμενα αυτοκίνητα και την προνομιακή θέα στο
νεκροταφείο. Όχι ότι μαζεύει και τρελό κόσμο εκεί πέρα αλ-
λά υπάρχουν και οι «μόνιμοι», όπως ο Έλβις Πρίσλεϊ¹ –που
είναι συνήθως ντίρλα– και κάμποσοι γκοθάδες της τρίτης λυ-

κείου. Επίσης, υπάρχουν και κάτι άτομα που τη βρίσκουν με το να κραάζουν τον Έλβις και να του λένε διάφορα, αλλά εγώ πάντα του χαμογελάω και του λέω γεια όποτε τον βλέπω. Άλλωστε ένα χαμόγελο δε σου κοστίζει τίποτα και σκέφτομαι πως αν όλοι οι άνθρωποι χαμογελούσαν λίγο περισσότερο, θα είχαμε πολύ λιγότερες καρδιακές προσβολές και φόνους και άλλα τέτοια δεινά. Α, ναι – και στους γκοθιάδες της τρίτης λυκείου χαμογελάω και λέω γεια. Οι περισσότεροι απ' αυτούς δε βλέπονται, αλλά δε χάνω και τίποτα να τα έχω καλά μαζί τους, γιατί ποτέ δεν ξέρεις.

Και ακριβώς απέναντι από τον κήπο και το τελευταίο μαγαζί πριν φτάσεις στο νεκροταφείο, είναι ο Παπουτσωμένος Γάτος. Ναι, πάλι για παπουτσάδικο πρόκειται, μόνο που αυτό εδώ πουλάει ακόμα χειρότερα παπούτσια από τα Ζευγαράκια. Και το όνομα χάλια είναι, κατά γενική ομολογία. Κι όμως, δεν παύει να είναι ένα από τα αγαπημένα μας στέκια – και θα παραμένει όσο εξακολουθεί να δουλεύει εκεί ο Σόναν Σάπινκς. Με λίγα λόγια, ο Σόναν Σάπινκς είναι απλά ΠΑΙΔΑΡΟΣ. Τι, μέχρι και ΘΕΟ θα μπορούσες να τον πεις. Έχει σκούρα ξανθά μαλλιά (στο χρώμα της μουστάδας, πιο συγκεκριμένα) που του αγκαλιάζουν τους ώμους και έντονα ζυγωματικά που κολλημένα πάνω στα δικά μου μάγουλα στη γαμήλια φωτογραφία μας θα φαινόταν τέλεια. Ωστόσο, έχω να καταλογίσω πολλά και διάφορα στους γονείς του: Το να φέρνεις έναν άνθρωπο στον κόσμο είναι σίγουρα μεγάλη ευθύνη, αλλά και το όνομα που θα του δώσεις δεν είναι παίξε γέλασε. Οπότε, μη με παρεξηγή-

1. Όχι ο αληθινός, αλλά ένας χοντρός από κάποιο κοντινό χωριό που του μοιάζει κάμποσο και του αρέσει να το παίζει σωσίας του Έλβις.

σετε που δεν καταλαβαίνω με τίποτα ΓΙΑΤΙ ΑΠ' ΟΛΑ ΤΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ οι γονείς του διάλεξαν να του δώσουν ένα όνομα που όχι μόνο είναι αρκετά ασυνήθιστο ούτως ή άλλως, αλλά και άμα το διαβάσεις ανάποδα, γίνεται ΣΚΝΙΠΑΣ ΝΑΝΟΣ! Όχι, αλήθεια, είναι πολύ σημαντικό το πώς διαβάζεται ανάποδα το όνομά σου. Μερικές φορές μπορεί να σου πει πολλά για ένα άτομο. Για παράδειγμα, ο Σαλ Χιστ. Είναι συμμαθητής μου και, μια μέρα που ο κύριος Τόμας, ο φυσικός, μιλούσε ακατάσχετα για πηνία και μετρητές και άλλες ακατάλαβιστικές αηδίες που αδυνατούσα να προσέξω, μου πέρασε από το μυαλό πως το όνομα του Σαλ Χιστ ανάποδα γίνεται ΤΣΙΧΛΑΣ! Και η αλήθεια είναι πως του κολλάει απίστευτα το όνομα, αν λάβεις υπόψη σου τον αχώνευτο χαρακτήρα του. Το δικό μου όνομα ανάποδα είναι είτε ΣΚΓΠΠΜ ΤΟΛΡΑΣ, είτε ΣΚΓΠΠΜ ΙΤΟΛ, ανάλογα με το αν είσαι φίλος μου (και με φωνάζεις Λότι) ή όχι (που σημαίνει πως με φωνάζεις Σάολοτ), και ενώ καμιά από τις δύο εκδοχές ούτε εύκολα προφέρεται ούτε ωραία ακούγεται, τουλάχιστον δεν αποκαλύπτει τίποτα κουφό για το χαρακτήρα μου. Πάντως εντάξει, μπορεί να είπα ότι είπα για το όνομα του Σόναν Σάπινκς και ότι ανάποδα διαβάζεται σκνίπας νάνος, αλλά άμα μου ζητούσε να βγούμε, όχι δε θα έλεγα.

Όμως και η Πίπι γουστάρει το Σόναν Σάπινκς. Κάποτε επιχειρήσε να εκφράσει τα αισθήματά της με ένα τραγούδι που έγραψε ειδικά για κείνον. Το ονόμασε «Ένα Τραγούδι για το Σόναν» και με την άδειά της σας παραθέτω τους στίχους.

Ένα Τραγούδι για το Σόναν

Πίπι ΜακΚένζι

Σόναν, του απέραντου ουρανού ολόλαμπρο αστέρι
Είσαι της ζωής μου το αλάτι και το πιπέρι
Το χαμόγελό σου στα ουράνια με μεταφέρει
Και η ματιά σου με κατατομεί σαν το νυστέρι
Στη βαρυχειμνιά την άνοιξη μπορεί να ξαναφέρει
Κι όταν σε βλέπω παθαίνω από ναυτία μέχρι
μπέρι-μπέρι
Η ομορφιά και η χάρη σου θολούρα μου 'χουν φέρει
κι ούτε ένας τόνος κρύο νερό δε θα με συνεφέρει.
Όλοι μου λένε «όπου ακούς πολλά κεράσια, κράτα
μικρό πανέρι»
Μα εγώ πιστεύω ακράδαντα πως είσαι το ιδανικό
μου ταίρι
Και λέω, αχ να 'μαστε μαζί κι όταν θα γίνουμε πια
γέροι
Μα κι η δική σου η καρδιά για μένα υποφέρει
Και ξέρω πως μαζί μου θέλεις να 'χεις νταραβέρι
Γι' αυτό γρήγορα στήσε μου καρτέρι
Πάμε μαζί για φαγητό στα κυριλέ τα μέρη
Κι εγώ θα ελπίζω, ως επιδόρπιο, πως θα μου βάλεις
χέρι.

Προσωπικά, δεν πιστεύω πως η Πίπι πέτυχε έστω και στο ελάχιστο να αγγίξει με τους στίχους της τα φυσικά κάλλη του Σόναν Σάπινκς ούτε και νομίζω πως πήρε ιδιαίτερα στα σοβαρά την εν λόγω απόπειρα, γιατί έμεινε μόνο στους στίχους, οι οποίοι ποτέ δεν έγιναν τραγούδι, τελικά. Υποστηρίζει ότι ως τραγούδι παραείναι απλοϊκό, αν και, όπως λέει, ίσως και να το χρησιμοποιήσει στην ανάγκη, αν το άλμπουμ της δεν έχει αρκετά κομμάτια και πρέπει να βάλει άλλο ένα για να το συμπληρώσει.

Ο Σόναν Σάπινκς δουλεύει, λοιπόν, πωλητής στον Παπουτσωμένο Γάτο και πάει σχολείο στο κέντρο του Κάρντιφ, οπότε η μόνη επαφή που μπορούμε να έχουμε μαζί του είναι στη δουλειά. Όχι ότι είναι και τίποτα φοβερό η επαφή αυτή, δηλαδή. Να, αυτό που γίνεται κυρίως είναι ότι ή εγώ ή η Πίπι πάμε ενίοτε στον Παπουτσωμένο Γάτο άμα έχουμε διάλεμμα και κάνουμε πως θέλουμε να αγοράσουμε τίποτα γιαγιαδίστικες παντόφλες ή κανένα σανδαλάκι ελπίζοντας πως θα μας εξυπηρετήσει εκείνος, ενώ καμιά φορά, αν είμαστε τυχερές, η Ντιόν, η αφεντικίνα μας στα Ζευγαράκια, μπορεί να μας στείλει να δανειστούμε από τον Παπουτσωμένο την ηλεκτρική σκούπα ή κάτι τέτοιο. Άρα ο Σόναν γνωρίζει την ύπαρξή μας. Το θέμα είναι πως δε δείχνει και ιδιαίτερα συγκλονισμένος με το γεγονός.

Στα Ζευγαράκια είμαι Υπεύθυνη του Σαββάτου. Ωστόσο δεν είμαι και πολύ σίγουρη αν είναι σωστό να επιφορτίζομαι με τέτοια ευθύνη, μιας και ούτε τα δεκαπέντε δεν έχω κλείσει ακόμα, αλλά για να είμαι ειλικρινής, δε νομίζω πως η Ντιόν, η αφεντικίνα μας, σκοτίζεται ιδιαίτερα με τους νόμους περί εργοδοσίας. Χάρη σ' εμένα δουλεύει και η Πίπι στα Ζευγαράκια. Ξεκίνησε δυο βδομάδες ύστερα από μένα. Το μόνο

που έκανα ήταν να πω δυο τρεις καλές κουβέντες για κείνη στην Ντιόν, που δεν έχασε χρόνο και της τηλεφώνησε την ίδια μέρα. Πριν περάσει μία ώρα, η Πίπι είχε ήδη φτάσει στο μαγαζί για τα διαδικαστικά, φορώντας την πιο τραγική φούστα που είχα δει ποτέ στη ζωή μου. Μάλλον θα την είχε πάρει από τη μάνα της. Όταν η Ντιόν τη ρώτησε γιατί ήθελε τη δουλειά, η Πίπι κοκκίνισε σαν την ντομάτα και ψιθύρισε: «Πιστεύω ακράδαντα πως μπορώ να σας βοηθήσω να ανεβάσετε τις πωλήσεις παπουτσιών, και επίσης θα ήταν πολύ καλό για μένα να βγαίνω λίγο από το σπίτι και να μην περνάω όλο μου το χρόνο μελετώντας τα μαθήματά μου».

Καλά, ήταν πολύ πεισιτική! Αν δεν είχε μείνει σπίτι μου μέχρι τις 11 το προηγούμενο βράδυ να βλέπουμε το «Ελευθερώστε το Γουίλι 2», μέχρι κι εγώ θα την είχα πιστέψει.

Η Ντιόν χαμογέλασε και κοίταξε την Πίπι λες και ήθελε να τη σφιξει στην αγκαλιά της. Και, φυσικά, της έδωσε τη δουλειά.

Τέλος πάντων, ύστερα από μερικές βδομάδες, η προηγούμενη Υπεύθυνη του Σαββάτου –η Μάρα, μια κοπελιά που τη λέγαμε μεταξύ μας Μάρα η Τρομάρα, γιατί είχε ένα κουφό πίσσινγκ, ένα μεταλλικό καρφί που προεξείχε από κάποιο σημείο της μούρης της– έφυγε γιατί ξεκινούσε η σχολή της κι έτσι έμεινα εγώ ως η παλαιότερη στα καθήκοντα του Σαββάτου. Μετά ήρθε και η Έμιλι, που πάει σε ένα σχολείο θηλέων κάπου στη γειτονιά, και μαζί με μένα και την Πίπι, γίναμε τρεις οι του Σαββάτου. Η Έμιλι είναι γενικά συμπαθητικό άτομο, αν και της λείπουν κάμποσες σημαντικές εμπειρίες. Χωρίς πλάκα, πιστεύω πως έχει τρελή φοβία με τα αγόρια. Και η Ντιόν πρέπει να τη βρίσκει λιγάκι ξενέρωτη, γιατί παρόλο που η Έμιλι είναι μεγαλύτερη από μας, η Ντιόν έβαλε εμένα

υπεύθυνη όταν δεν είναι στο μαγαζί η Τζίνα. Και εφόσον η Τζίνα δουλεύει περισσότερο τις καθημερινές και η Ντιόν είναι κλεισμένη στο γραφείο της και είτε κοιμάται όρθια είτε χαζεύει το Facebook από τον υπολογιστή του μαγαζιού, μένω εγώ να έχω όλη την εξουσία στα χεράκια μου. Νομίζω, πάντως, ότι η Πίπι τσαπίζεται κάμποσο με το γεγονός, αλλά τι να κάνουμε που έχω δυο βδομάδες παραπάνω εμπειρία από κείνη στις πωλήσεις παπουτσιών;

Πάντως, ως αφεντικίνα, η Ντιόν είναι μια χαρά. Τι, ώρες ώρες μου φαίνεται τελείως κουλ άτομο. Είναι μόλις είκοσι δύο χρονών –καθόλου μεγάλη, δηλαδή– βάφει τα μαλλιά της «Ηλιοστάλαχτο Πλατινέ» –της Μέλοντι, φυσικά, γιατί έχω δει τα κουτιά στις σακούλες που κουβαλάει από το σουπερμάρκετ– και δε δείχνει και κανένα φοβερό ενδιαφέρον για το θέμα «παπούτσια». Κάθε Παρασκευή βράδυ βάφεται, στολίζεται, σινιάρεται και τραβιέται στο «Τζίτζι», το κλαμπάκι της πόλης μας, και τρελαίνεται στο χορό, κάτι που εξηγεί το γιατί κοιμάται όρθια (κυριολεκτικά και μεταφορικά) κάθε Σάββατο στο γραφείο με την πόρτα κλειδωμένη. Καλό σημάδι αυτό, πάντως.

Η Τζίνα, από την άλλη, δεν είναι καθόλου εντάξει άτομο. Μου τη σπάει ασύστολα. Τα 'χει τα χρονάκια της –σίγουρα τα 'χει πατημένα τα σαράντα– και η προφορά της είναι κάπως ιδιαίτερη, σαν της επαρχιώτισσας με τάσεις μεγαλομανίας που κατέβηκε στην πρωτεύουσα, ενώ πρέπει ΕΠΕΙΓΟΝΤΩΣ να της μιλήσει κάποιος για τον κόσμο των βαφών μαλλιών της Μέλοντι. Με λίγα λόγια, στη μάχη με αντίπαλο τα γκρίζα, τα μαλλιά της Τζίνα παρέδωσαν αμαχητί τα όπλα και βρήκαν άδοξο θάνατο. Και για να κάνει ακόμα πιο εμφανές το θεματάκι που έχει με τα μαλλιά της, θεώρησε καλή ιδέα να τα μα-

ζεύει επάνω και να τα πιάνει κοτσίδα και μάλιστα στο πλάι. Το βάρος της εν λόγω κοτσίδας είναι τόσο τεράστιο και, μαζί με το βάρος των άπειρων χρυσαφικών που φοράει, την κάνει να γέρνει απ' τη μια μεριά! Που προφανώς δεν αποτελεί πρόβλημα για την ίδια, αλλά όποτε κάνει να ανέβει στη σκάλα για να κατεβάσει τίποτα κουτιά από ψηλά, μας κόβονται τα ήπατα μη σκάσει χάμω καμιά ώρα. Η Τζίνα δουλεύει κυρίως τις καθημερινές, αλλά μερικές φορές –για να μην επαναπαυόμαστε, δηλαδή– σκάει και κάνα Σάββατο και μας γαβγίζει διαταγές. Που είναι απείρως τραγικό.

Η Τζίνα έχει έμμονη ιδέα με τα ΠΛΗΡΩΝΕΤΕ. Είμαι σίγουρη πως μέχρι και στον ύπνο της τα βλέπει. Τα ΠΛΗΡΩΝΕΤΕ είναι κάτι στρογγυλά αυτοκόλλητα που πρέπει να βάζουμε μέσα στα πιο τραγικά παπούτσια μήπως και τα ξεφορτωθούμε μια ώρα αρχύτερα. Κάπως έτσι μοιάζουν:

Απ' ό,τι έχω καταλάβει, η αρχική τιμή είναι πάντα ένας φανταστικός αριθμός που σκαρφίστηκαν οι εφευρετικοί εγγέφαλοι της Ντιόν ή της Τζίνα. Τέλος πάντων, το θέμα είναι πως η Τζίνα έχει έμμονη με τα αυτοκόλλητα αυτά. Καθόλου εντύπωση δε θα μου έκανε αν είχε κρυφά κολλήσει εκατο-

ντάδες τέτοια στα εσώρουχά της για να της κάνουν διακριτική παρέα όλη μέρα με τη ζεστή και απαστράπτουσα παρουσία τους. Μια κλασική συζήτηση με την Τζίνα πάει κάπως έτσι:

Εγώ: Γεια σου, Τζίνα. Δουλεύεις σήμερα; Επειδή δεν είσαι εδώ Σάββατα συνήθως.

Τζίνα: Κάποιος πρέπει να σας προσέχει κι εσάς, ε; Βάλανε ηλεκτρική σήμερα; Βλέπω σκόνη αποκάτου από κείνο το ράφι.

Εγώ: Έχω βάλει υπεύθυνη για τη σκούπα την Έμιλι. Να της μιλήσω;

Τζίνα: Ναι... Μπα... Καλά... Για μια στιγμή... Τι κάνουν όλα τούτα τα ΠΛΗΡΩΝΕΤΕ απάνου στο ταμείο; Ακόμα να τα βάλετε; Τα ΠΛΗΡΩΝΕΤΕ είναι το πρώτο πράγμα που πρέπει να κάνετε κάθε πρωί. Άμα δε βάζετε τα ΠΛΗΡΩΝΕΤΕ πρωί πρωί όπως σας λέω, χάνει ο πελάτης. Πόσες φορές θα πρέπει να το επαναλάβω πια, δεσποινίς μου; Η ΚΑΙΝΟΥΡΙΑ ΜΕΡΑ ΞΕΚΙΝΑΕΙ ΜΕ ΤΑ ΠΛΗΡΩΝΕΤΕ.

Πολύ μου τη δίνει ο τρόπος που μιλάει η Τζίνα. Ο κύριος Γουντ, ο φιλόλογός μας, λέει συνέχεια πως δεν πρέπει να λέμε πράγματα του τύπου *αποκάτω από* ή *απάνου* και πως το σωστό είναι *κάτω από* και *πάνω*. Και μετά λέει «Όταν έρθει εκείνη η μέρα που θα βάλετε στα κεφαλάκια σας αυτά τα δυο τρία απλά πράγματα, εγώ θα μπορέσω πλέον να πάρω τη σύνταξή μου και να χαρώ τα γηρατειά μου». Ναι, καλά όλα αυτά, αλλά δεν είναι ανάγκη να μου γκρινιάζει εμένα ειδικά. Γιατί μπορεί να είμαι Ουαλή και να έχουμε γενικά εδώ την

τάση να κατακρευοργούμε την αγγλική γλώσσα, αλλά τα δικά μου αγγλικά πραγματικά δεν παίζονται,² εντάξει; Αυτά ο κύριος Γουντ καλά θα κάνει να τα λέει σε κάτι άτομα σαν την Τζίνα και πολύ θα ήθελα να ήμουν από μια μεριά, αν και είμαι σίγουρη πως η Τζίνα, που δεν τα σηκώνει κάτι τέτοια, θα του έριχνε δυο ξανάστροφες να συνέλθει.

Η μουρμούρα της Τζίνα για τα ΠΛΗΡΩΝΕΤΕ διαρκεί συνήθως περίπου επτά λεπτά και είκοσι έξι δευτερόλεπτα, αλλά μια φορά κατάφερε να επιτύχει το εντυπωσιακό ρεκόρ των έντεκα λεπτών και δεκαοχτώ δευτερολέπτων. Και μόνο εγώ ακούω όλη αυτή την γκρίνια. Η Πίπι ποτέ. Η Έμιλι ποτέ. Μόνο ΕΓΩ. Μερικές φορές, η ευθύνη του να είσαι Υπεύθυνη του Σαββάτου είναι ένα ατέλειωτο μαρτύριο.

2. Εδώ το «δεν παίζονται» έχει θετική χροιά και σημαίνει «είναι εξαιρετικά». Ας μην το συγχέουμε με την άλλη του χρήση, όπως για παράδειγμα στη φράση «Ε, αυτοί οι δύο δεν παίζονται με τίποτα», που φυσικά έχει αρνητική χροιά και σημαίνει «δεν αντέχονται».

ΠΩΣ ΕΓΩ ΚΑΙ Η ΠΙΠΙ ΓΙΝΑΜΕ ΦΙΛΕΣ, ΑΛΛΑ ΚΑΙ
Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΗ ΜΟΥ ΑΝΑΚΑΛΥΨΗ ΤΟΥ
ΚΟΣΜΟΥ ΤΩΝ ΒΑΦΩΝ ΓΙΑ ΜΑΛΛΙΑ

Σήμερα στο σχολείο έδειξα στον κύριο Γουντ ένα μέρος από τα αυτοβιογραφικά κείμενα που έχω γράψει μέχρι στιγμής για να πάρει μια ιδέα του πώς βαδίζω γενικά με το θέμα και να δω αν θα πάρω κανένα βαθμό της προκοπής.³ Ο κύριος Γουντ κοίταξε τη δουλειά μου για ένα χιλιοστό του κλάσματος του δευτερολέπτου, ψευτογέλασε με κάτι που προφανώς βρήκε απείρως διασκεδαστικό και μετά είπε: «Καλή αρχή, Σάρλοτ, αλλά το κείμενό σου είναι εντελώς αδόμητο και, για να μη συνεχίσεις με τον ίδιο τρόπο, χρειάζεται να επικεντρωθείς σε ένα συγκεκριμένο επεισόδιο της ζωής σου».

Ο κύριος Γουντ κι εγώ δεν είμαστε και κολλητοί, γι' αυτό και με φωνάζει Σάρλοτ και όχι Λότι. Αλλά και φιλαράκια να ήμασταν, πάλι δε θα με φώναζε Λότι γιατί δεν του αρέσουν καθόλου οι συντημήσεις.

3. Δηλαδή έναν ΠΟΛΥ ΚΑΛΟ βαθμό, όχι σαν αυτόν που θα αντικρίσει ο Γκάρεθ Στίντζκομπ όταν ανοίξει τα αποτελέσματα των δικών του εξετάσεων. Γιατί αυτό που θα αντικρίσει εκείνος είναι μια ποικιλία βαθμών κάτω από τη βάση.